

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/306/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118209235
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2118209235.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Behranovej a sudkýň JUDr. Andrey Dudášovej a JUDr. Ľuboslavy Vankovej, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: K. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXX, XXX XX O., o zaplatenie 15.032,05 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 20Csp/178/2018-123 zo dňa 03. októbra 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a závislom výroku III. r u š í a v zrušenom rozsahu mu vec v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť do 75 dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu 15.404,40 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 15.317,97 eura od 23.10.2018 do zaplatenia. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

1. 1. Právne svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil poukazom na ustanovenia § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 9, § 488, § 489, § 517 ods. 2 a § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (v ďalšom texte „Občiansky zákonník“), § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (v ďalšom texte „Obchodný zákonník“), § 1 ods. 2, § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom k 15.04.2015 (v ďalšom texte „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom v čase omeškania, § 290, § 297 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný súdny poriadok (v ďalšom texte „C. s. p.“).

1. 2. Vecne súd prvej inštancie dôvodil zistením, že medzi právny predchodca žalobcu (Sberbank Slovensko) ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 14.08.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorou právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 20.000 eur a žalovaný sa zaviazal vrátiť žalobcovi poskytnuté peňažné prostriedky spolu s dohodnutým úrokom. Z dôvodu omeškania so splácaním úveru žalobca (ako právny nástupca pôvodného veriteľa) úver predčasne zosplatnil ku dňu 22.10.2018. Súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu istiny vo výške 15.032,05 eura (poskytnutá suma 20.000 eur minus splatená istina 4.967,95 eura), úrok z úveru vo výške 285,92 eura (neuhradený úrok z úveru vyčíslený do predčasného zosplatnenia dňa 22.10.2018, výpočet úroku žalovaný nespochybnil), ako aj poplatky za poistenie vo výške 80 eur (4x 20 eur za mesiace 6-9/2018). Žalovaný sa dostal s platením splátok do omeškania, a preto žalobca má nárok na úrok z omeškania z jednotlivých splátok, pretože ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania z jednotlivých dlžných splátok vyčíslený za obdobie od 23.04.2018 do zosplatnenia úveru dňa 22.10.2018 v celkovej sume 6,43 eura. Súd prvej inštancie vyčíslený úrok z omeškania v sume 6,43 eura žalobcovi priznal, keď žalovaný omeškanie

splátok do zosplatnenia ani sumu vyčísleného úroku z omeškania do predčasného zosplatnenia úveru nespochybnil. Následne došlo k predčasnému zosplatneniu úveru ku dňu 22.10.2018, ktorá skutočnosť nebola medzi stranami sporná. Žalobca má nárok na zaplatenie úroku z omeškania z priznanej istiny a úroku vo výške o 5 percentuálnych bodov viac, ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, t.j. odo dňa nasledujúceho po zosplatnení (23.10.2018) vo výške 5% ročne. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 15.317,97 eura (istina 15.032,05 eura + úrok 285,92 eura) od 23.10.2018 až do zaplatenia.

1. 3. Súd prvej inštancie nepriznal požadované úroky z úveru po zosplatnení, t.j. úroku 6,99% ročne zo sumy 15.032,05 eura od 23.10.2018 do zaplatenia. V dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na to, že zmluvné úroky sú vždy splatné spolu s istinou, čo znamená, že doba splatnosti úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov sa zhoduje s dobou splatnosti úveru. V prípade predčasného zosplatnenia úveru, ku ktorému došlo aj v preskúmvanej veci, vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Veriteľ svojim právnym úkonom navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane padá obmedzovanie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto rozdielne spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Navodzuje sa tak stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce ku skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Žalobca ako veriteľ preto nemôže požadovať od žalovaného ako dlžníka zmluvné úroky aj po splatnosti istiny z úveru, pretože sa po dni vyhlásenia celého úveru za splatný istina úveru ďalej zmluvne neúročí. Z uvedeného dôvodu žalobcovi prináležia len úroky z omeškania, ak od zosplatnenia je dlžník naďalej v omeškani. Zdôraznil, že v obdobnej veci Ústavný súd SR judikoval vo svojom rozhodnutí sp.zn. IV. ÚS 476/2012 zo dňa 18.09.2012, a odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (R 59/1998, 4Obo 143/1998). Súd prvej inštancie poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 25Co/154/2018-144 zo dňa 30.07.2019, ktorý sa priklonil k názoru, že veriteľovi patria úroky z úveru len na čas do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Krajský súd v Trnave sa pritom opiera o judikatúru vyšších súdov, od ktorej nebol dôvod sa odkloniť (R 59/1998 (sp. zn. 4 Cdo 143/98), Krajský súd Prešov č. k. 29C/131/2011-127 z 23.11.2011), ktoré úsudky súdov napokon akceptoval i Ústavný súd SR vo veci sp. zn. IV.ÚS 476/2012 z 18.9.2012.

1. 4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p., keď žalobca bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, čo znamená právo žalobcu na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100% percent, o čom súd rozhodol vo výroku III. rozsudku, keď v konaní nebol tvrdný a súd sám nezistil žiaden dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 C. s. p.. Pri zamietnutí žaloby v časti úroku po splatnosti súd prvej inštancie na uvedené neprihliadal ako na smerodajné pri určení výšky úspechu žalobcu, pretože príslušenstvo nebolo samostatným predmetom konania.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonom stanovenej lehote v zamietajúcej časti odvolaním žalobca poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. tým, že napadnutá časť rozhodnutia vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2. 1. V dôvodoch odvolania voči zamietajúcej časti k zmluvnému úroku po predčasnom zosplatnení žalobca vyslovil názor, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Poukázal pritom na ustanovenia § 502 ods. 1 a § 503 ods. Obchodného zákonníka, ako aj na ich komentár, z ktorého zdôraznil, že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. Vzhľadom na dispozitívnosť ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, strany si môžu počas vzniku a zániku povinnosti platiť úroky, t.j. doba, počas ktorej má dlžník platiť úroky v zmluve o úvere, ktoré si môže dojednať odchyľne. Pri omeškani s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania. Podľa žalobcu z ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov. Tvrdenie, že po zosplatnení úveru

veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá podľa neho oporu v právnych predpisoch. Následne žalobca poukázal na početné rozhodnutia Krajských súdov SR, z ktorých v citovaných statiach zvýraznil závery podporujúce jeho uvedený názor. V rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/12/2017-90 zo dňa 31.1.2017 zdôraznil, že úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka a samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/23/2017-92 zo dňa 29.11.2017, z ktorého vyplýva, že na zaplatenie úrokov z úveru dohodnutých podľa ustanovenia § 502 Obchodného zákonníka má právo každý veriteľ, ktorý uzavrel písomne zmluvu o úvere a na základe ktorej úver skutočne dlžníkovi na jeho žiadosť poskytol, a to až do splatnosti úveru. Úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má dlžník zásadne povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t.j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany v zmluve o úvere nedohodli niečo iné. Osobitne zvýraznil vyjadrenie odvolacieho súdu, ktorému nie je zrejmé, ako sa mohol dostať žalobca do výhodnejšieho postavenia tým, že úver zosplatnil a de iure zosplatnením od zmluvy o úvere odstúpil, keď nielenže nemal k dispozícii finančné prostriedky, ktoré poskytol žalovanému, ale nemal za ich používanie žalovaným zaplatenú ani odplatu, resp. odmenu rovnajúcu sa úroku z úveru a navyše ani finančné prostriedky, ktoré mu mal žalovaný priebežne vracaať. V tejto veci zvýraznil tiež, že odvolací súd vyslovil názor, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR R 59/98 je možné na prejednávajúcu vec aplikovať, avšak s takým výkladom, že pokiaľ žalobca ako veriteľ odstúpil od zmluvy o úvere tým, že vyhlásil jej predčasnú splatnosť preto, že dlžník nesplácal úver riadne a včas, a teda od zmluvy odstúpil, má právo na účtovanie úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania označovaných ako tzv. sankčné úroky v zákonnej alebo v dohodnutej výške, s poukazom na ustanovenie § 369 Obchodného zákonníka až do splatenia celej poskytnutej sumy, vrátane úrokov z úveru, pretože tieto sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka. S poukazom na rozhodnutie R 59/98 nie je preto možné dospieť k názoru, že Najvyšší súd SR jednoznačne vyslovil, že veriteľ má nárok na úroky z peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu, keďže o takomto nároku nerozhodoval ani okresný súd a ani Najvyšší súd SR. Navyše, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vychádzalo z právneho stavu v čase, keď výška úrokov z omeškania nebola zákonom limitovaná. Žalobca tiež zdôraznil, že či už oznámenie veriteľa, že sa celý úver stal splatný alebo odstúpenie od zmluvy, nevyklúčujú, aby bol dlžník pri omeškaní s vrátením úveru povinný platiť ako úroky z úveru aj úroky z omeškania. V ďalšom žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 8Co/193/2017-88 zo dňa 7.12.2017, z ktorého zdôraznil, že Obchodný zákonník ani zákon č. 129/2010 Z.z. nevyklúčujú dohodu účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do splatenia úveru, pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Odo 657/2005, podľa ktorého nie je možné vylúčiť, aby si zmluvné strany pri peňažnej pôžičke dohodli úroky aj za dobu, počas ktorej bude istina dlžníkom skutočne užívaná (do jej faktického vrátenia veriteľovi), teda aj za dobu, počas ktorej je dlžník v omeškaní so splnením záväzku. Využitie práva veriteľa na zosplatnenie mení len splatnosť úveru, t.j. peňazí, nie ich cenu vyjadrenú v úroku a nemôže samo osebe veriteľovi privodiť zhoršenie (a dlžníkovi len preto, že je spotrebiteľom zlepšenie) jeho práv. Žalobca poukázal tiež na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/366/2017-84 zo dňa 30.11.2017, podľa ktorého zmluvné úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, predstavujú cenu úveru a dlžník je povinný ich platiť od okamihu reálneho poskytnutia peňazí až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Z rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo 212/2014 zo dňa 21.8.2014 zdôraznil, že zákonné úroky z omeškania nenahradzujú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dojednali. Žalobca poukázal tiež na to, že návrh zákona (neskôr prijatý pod č. 106/2014 Z.z.) z roku 2013, ktorým sa mal meniť a doplniť Občiansky zákonník, obsahoval pod č. 1 ustanovenie, ktorým sa navrhovalo doplnenie ustanovenia § 59 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení „Úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa ustanovenia § 565.“ Táto navrhovaná zmena ale nebola nikdy legislatívne prijatá a neexistuje žiadne ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu. Pokiaľ súd prvej inštancie odkazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 476/2012, vyslovil názor, že zo znenia petitu, ako aj z povahy preskúmvacej právomoci Ústavného súdu SR je zrejmé, že Ústavný súd sa v danom prípade nevyjadril k meritu odvolania, t.j. k úrokom po zosplatnení.

2. 2. Žalobca navrhol, aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 388 C. s. p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplateného súdneho poplatku.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávnenou stranou (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C. s. p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 C. s. p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. á contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, preto je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vec v zrušenej časti vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie bolo zaplatenie istiny 15.032,05 eura (nesplatená istina ku dňu zosplatnenia), zmluvný úrok vyčíslený v sume 285,92 eura (nezaplatený úrok splatný ku dňu zosplatnenia), úroky z omeškania vyčíslený v sume 6,43 eura (zmluvný úrok z omeškania z omeškaných splátok), úrok 6,99 % ročne z nezaplatennej istiny 15.032,05 eura od 23.10.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatennej istiny 15.032,05 eura od 23.10.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov 285,92 eura od 23.10.2018 do zaplatenia, nezaplatené poplatky za poistenie vo výške 80 eur, keď z dôvodu riadneho nesplácania úveru, poskytnutého žalovanému právnym predchodcom žalobcu (spoločnosťou Sberbank Slovensko, a.s. zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo dňa 14.08.2015 žalobca vyhlásil úver za predčasne splatný ku dňu 22.10.2018. Žalobca je právnym nástupcom spoločnosti Sberbank Slovensko, a.s. v dôsledku zlúčenia od 01.08.2017.

6. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby v rozsahu nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení t. j. úroku 6,99% ročne zo sumy 15.032,05 eura od 23.10.2018 do zaplatenia a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

7. Odvolateľ odvolanie odôvodnil poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. tým, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pod právnym posúdením je potrebné rozumieť činnosť súdu, pri ktorej sa zo skutkových zistení vyvodzuje právny záver a aplikuje konkrétna právna norma na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov sa jedná vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových zistení vyvodil nesprávny právny záver.

8. Základnou právnou otázkou, ktorú bolo potrebné vyriešiť v odvolacom konaní s poukazom na odvolaciu námietku žalobcu, bola otázka danosti nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru žalobcom - teda danosť nároku na zmluvný úrok vo výške 6,99% ročne zo sumy 15,032,05 eura od 23.10.2018 do zaplatenia.

9. Odvolací súd konštatuje, že priamo sa k otázke nároku na úroky po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru vyjadril Najvyšší súd SR až vo veci sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo dňa 16. júna 2020, keď dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinnosti dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Poukázal na to, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru, pričom Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník, nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplátou za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Najvyšší súd ďalej poukázal na to, že zosplatnenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia

zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny a dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprímerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dojednuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená, že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere.

10. Podľa Čl. ods. 2 C. s. p. je právna istota stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

11. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením požiadavky spravodlivého procesu a princípu právnej istoty. Ustálená rozhodovacia prax má byť vytváraná najvyššími súdnymi autoritami. Takouto najvyššou súdnou autoritou nepochybne je aj Najvyšší súd Slovenskej republiky.

12. S poukazom na citované ustanovenie Čl. 2 ods. 2 prvá veta C. s. p. sa odvolací súd stotožňuje vyššie uvedenou argumentáciou Najvyššieho súdu SR a konštatuje, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vychádzal z odlišného právneho názoru (avšak až do uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu prevládajúceho v rozhodovacej činnosti krajských súdov i súdov nižšieho stupňa), čím jeho rozhodnutie v napadnutej časti zmluvných úrokov po zosplatení úveru vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13. Z obsahu spisového materiálu jednoznačne nevyplýva, akú sumu mal žalovaný zaplatiť z dôvodu zmluvného úroku vo výške 6,99 % ročne ako ceny peňazí do konečnej splatnosti úveru - teda do 20.08.2024 a akú sumu z uvedeného dôvodu zaplatil. Z prehľadu úhrad a ich započítania, predložených žalobcom súdu prvej inštancie pritom vyplýva, že ide o anuitné splátky, teda splátky pri ktorých sa nemení výška splátky sa počas obdobia splácania úveru, mení sa len pomer medzi výškou istiny a výškou úroku, keď na začiatku splácania úveru je vyšší pomer úroku oproti istine, ku koncu doby splácania je väčší pomer istiny oproti úroku. Nie je teda možné, aby súd jednoduchým matematickým výpočtom zistil, akú sumu zaplatil žalovaný z dôvodu zmluvných úrokov a akú sumu mal do konečnej splatnosti úveru ešte na úrokoch zaplatiť. Až po zistení uvedených údajov - pričom dôkazné bremeno spočíva na žalobcovi - za dohodnuté obdobie splácania úveru je možné zistiť, akú sumu je ešte žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi z dôvodu zaplatenia zmluvného úroku odo dňa predčasnej splatnosti úveru do zmluvne dohodnutej konečnej splatnosti úveru.

14. S poukazom na uvedenú argumentáciu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) C. s. p. v napadnutom zamietajúcom výroku a závislom výroku o nároku na náhradu trov konania zrušil a v zmysle § 391 ods. 1 C. s. p. mu vec v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd prvej inštancie vec opätovne preskúma v zrušenom rozsahu a v tomto rozsahu sa bude zaoberať vecnou a právnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatnených nárokov, pričom preskúma zákonné náležitosti zmluvy o úvere z hľadiska eurokonformného výkladu príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľskom úvere a svoju pozornosť zameria na zistenie, či sú preukázané vyššie uvedené údaje. Vykonané dokazovanie komplexne vyhodnotí, následne vo veci opätovne rozhodne a svoje rozhodnutie náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C. s. p. riadne odôvodní s prihliadnutím na konkrétne zistenia vo veci. V novom rozhodnutí rozhodne i o nároku na náhradu trov konania, vrátane odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C. s. p.). V zmysle § 391 ods. 3 C. s. p. je súd prvej inštancie právnym názorom odvolacieho súdu viazaný.

15. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).